

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

به قلم ویکتوریا بریتین
برگردان: مجله جنوب جهانی
فرستنده: طاهر باختری
۰۵ جون ۲۰۲۵

دیگر نیازی به چشم‌های غربی نیست: غزه از دریچه نگاه فلسطینی‌ها دیده می‌شود

بیش از ۲۰۰ خبرنگار توسط نیروهای اسرائیلی در غزه کشته شدند. (عکس: کرم ناجی، از طریق رسانه‌های اجتماعی)
واقعیت این است که در این نسل‌کشی، هیچ خبرنگار غربی نمی‌تواند به طور مؤثر از داخل غزه گزارش تهیه کند. ما مهارت‌ها، ارتباطات، دانش میدانی و شناخت جامعه را نداریم.

فیلیپ لازارینی، کمیسر کل آنروا، آخرین فردی است که با درخواست اجازه ورود «رسانه‌های بین‌المللی» به غزه برای «گزارش مستقل درباره جنایات جاری، از جمله جنایت شنیع امروز صبح»، حواس‌ها را پرت می‌کند.
خبرنگاران غربی ماه‌هاست که این درخواست را مطرح می‌کنند. اما حقیقت این است که هیچ خبرنگار غربی نمی‌تواند به طور مؤثر از داخل غزه در این نسل‌کشی گزارش تهیه کند. ما مهارت‌ها، ارتباطات، دانش میدانی و شناخت جامعه را نداریم.

تلاش‌های بی‌وقفه روزانه تیم‌های خبرنگاران فلسطینی، واقعیت این نسل‌کشی را به جهانیان نشان داده است. آن‌ها در چادرها یا بیمارستان‌ها زندگی و کار می‌کنند، گرسنه، تشنه، خسته و در عمیق‌ترین غم و اندوه از مرگ خانواده و

همکارانشان به سر می‌برند. ۲۳۳ نفر از همکاران رسانه‌ای ما کشته شده‌اند. بدون شجاعت و تلاش آن‌ها، هیچ گزارشی از سازمان ملل متحد، عفو بین‌الملل، دیده‌بان حقوق بشر یا سازمان‌های غیردولتی، یا مهم‌تر از آن، هیچ یک از جلسات معتبر دیوان بین‌المللی دادگستری توسط تیم‌های حقوقی افریقای جنوبی، هیچ ارزشی نخواهد داشت.

من به عنوان خبرنگار در جنگ‌های ویتنام و کامبوج، آنگولا و موزامبیک، سودان جنوبی، اریتره و سومالی و به عنوان سردبیر مسئول خبرنگارانی که از بوسنی و چچن گزارش می‌دادند، حضور داشته‌ام. این کار ترسناکی بود که به دانش و دسترسی خبرنگاران محلی و البته شانس بستگی داشت. همکارانی جان خود را از دست دادند. آن‌ها در حوادث ناگوار هلیکوپتر، در ریسک‌پذیری‌های بی‌پروا و یکی هم بر اثر حمله آسم جان باختند. در بسیاری از کشورها، خبرنگاران توسط دولت‌ها کشته، ناپدید یا زندانی می‌شوند.

اما هرگز، هرگز، پیش از این، ترورهای هدفمند خبرنگاران در مقیاسی که اسرائیل با مصونیت کامل به مدت ۱۹ ماه انجام داده و همچنان ادامه می‌دهد، وجود نداشته است. این خبرنگاران که می‌دانستند هر روز ممکن است هدف قرار گیرند، به طور فزاینده‌ای یادداشت‌های خداحافظی تکان‌دهنده‌ای درباره «وظیفه خود برای شهادت دادن» می‌نوشتند. سابقه تکان‌دهنده اکثر رسانه‌های جریان اصلی غربی در مورد غزه، مبتنی بر این روایت نادرست است که «مردم نمی‌توانند بدانند چه خبر است» زیرا رسانه‌های خارجی از گزارش‌دهی در آنجا منع شده‌اند. حتی استفاده از برخی گزارش‌های خبرنگاران فلسطینی در داخل غزه نیز به دلیل فقدان شدید زمینه، تمرکز بر ۷ اکتوبر و مرگ و میر اسرائیلی‌ها و گروگان‌ها، عادی‌سازی بی‌رحمی غیرانسانی و سلب انسانیت از فلسطینی‌ها توسط وزیرای کابینه اسرائیل، رهبران نظامی، شکنجه‌گران، سربازان جوانی که با خنده از مرگ فلسطینی‌ها زیر بمباران، خانه‌های فلسطینی که تخریب کرده‌اند و مردانی که علناً تحقیر کرده‌اند، مخدوش می‌شود.

آقای لازارینی به «روایت‌های متضاد و کمپین‌های اطلاعات نادرست تمام عیار» اشاره کرد. کمپین‌های اطلاعات نادرست و روایت‌های دروغین اسرائیل قطعاً تمام عیار هستند. آن‌ها توسط حقایق موجود در صحنه که توسط خبرنگاران فلسطینی آشکار می‌شوند، افشاء می‌شوند.

هیچ‌کس نمی‌تواند نمونه فجیع ترورهای ۲۳ مارچ ۲۰۲۵ را فراموش کند که در آن هشت امدادگر فلسطینی، شش امدادگر دفاع مدنی و یک کارمند سازمان ملل متحد – که هنوز لباس و دستکش به تن داشتند و عازم یک مأموریت نجات بودند – به طور تک‌تک اعدام شدند و پس از حمله سحرگاه سربازان اسرائیلی به کاروان آن‌ها، در یک گور دسته‌جمعی با آمبولانس‌های خرد شده‌شان دفن شدند. یک ویدیوی ۶ دقیقه‌ای که بعداً در تلفون همراه ریفات رضوان، امدادگر ۲۳ ساله کشته شده، یافت شد، روایتی را که ارتش اسرائیل ارائه داده بود، کاملاً نادرست نشان داد. سر جفری نایس کی‌سی، وکیل ارشد بریتانیایی با سابقه طولانی کار در دادگاه بین‌المللی کیفری، جایی که او ریاست دادستانی اسلو بودان میلو شویچ، رئیس جمهور صربستان را بر عهده داشت، این رویدادهای مارچ را «جنایات جنگی بسیار جدی» توصیف کرد.

او آن را با جنایت جنگی نمادین امریکا در ویتنام در مای‌لای در ۱۶ مارچ ۱۹۶۸ مقایسه کرد، یک قتل عام در دو روستا که در آن حداقل ۳۴۷ زن، کودک و مرد مسن به قتل رسیدند و شامل تجاوز و مثله کردن کودکان ۱۲ ساله نیز بود. سر جفری در ادامه خواستار تحقیقات بین‌المللی شد و گفت امیدوار است «قدرت‌های غربی از قدرت خود برای محکوم کردن شدید اسرائیل استفاده کنند.»

در هفته‌های پس از آن، به آرامی تغییر اندکی در لحن سیاستمداران غربی و برخی از رسانه‌های غربی ایجاد شده است. اما این تغییرات بسیار کمتر از اقداماتی است که رهبران غربی برای توقف نسل‌کشی و عادی‌سازی وحشت امروز باید

انجام دهند. خطرات بسیار بیشتر از آن است که اجازه داده شود این عادی‌سازی با روایت‌های نادرست یهودی‌ستیزی و تروریسم که در تلاش‌های کنترول دولت مؤثر هستند، ادامه یابد.

راه‌های پایان دادن به نسل‌کشی مشخص است و وقت آن رسیده است که دیگر آن‌ها را غیرممکن ندانیم: پایان دادن به عرضه سلاح، به ویژه از سوی ایالات متحده، درخواست از اسرائیل برای موافقت با آتش‌بس دائمی، باز کردن مرزها، همانطور که آقای لازارینی اصرار دارد، برای ارسال کمک‌های غذایی، سوخت، تجهیزات پزشکی، داروها و پزشکان تحت نظارت سازمان ملل متحد، و اجازه دادن به بیماران وخیم برای خروج از غزه با خانواده‌هایشان برای درمان.

علاوه بر این، آزادی هر ۵۷ گروگان اسرائیلی، زنده و مرده، و نزدیک به ۱۰,۰۰۰ زندانی فلسطینی در زندان‌های شلوغ اسرائیل و پایگاه‌های نظامی شکنجه، مانند سده تیمان در صحرای نقب (نگو)، خواسته‌های کلیدی هستند. سی و هفت سال پیش، در سال ۱۹۸۸، نوام چامسکی کتاب «تولید رضایت: اقتصاد سیاسی رسانه‌های جمعی» را نوشت که به بررسی مدل تبلیغاتی دولتی ارتباطات و کنترول می‌پردازد. این کتاب هنوز هم گویای همه چیز است.

و تغییر بزرگی در نفوذ رسانه‌های جریان اصلی، به ویژه در میان جوانان، رخ داده است. بسیاری از پلتفرم‌های رسانه‌ای نسخه بسیار متفاوت و معتبری از رویدادها را ارائه می‌دهند.

عناوین قدیمی امریکائی، کانترپانچ و کنسرسیوم نیوز، دهه‌هاست که این کار را انجام می‌دهند. امروزه، جوانان منابع جدید بسیاری را می‌شناسند، مانند دکلاسیفاید در بریتانیا، دراپ‌سایت، جرمی اسکاهیل و رایان گریم، موندوویس، فلسطین کرونیکل، میدل ایست آی، و از پاریس، اوریان ۲۱، که موانع زبانی را می‌شکند و به زبان‌های بسیاری منتشر می‌شود. سلطه رسانه‌های قدیمی شکسته شده است.

عمل قوی‌تر از کلام است. آقای لازارینی، سینی اچ. مک‌کین، رئیس برنامه جهانی غذا، دکتر تدروس آدهانوم گبریسوس، رئیس سازمان بهداشت جهانی، تام فلچر، معاون دبیرکل سازمان ملل متحد در امور بشردوستانه، کاترین راسل، رئیس یونیسف، و آنتونیو گوترش، دبیرکل سازمان ملل متحد، همگی به شیوایی از غزه سخن می‌گویند. آن‌ها از جامعه مدنی در سراسر جهان، به نام حقوق بین‌الملل، برای رهبران اخلاقی مانند پاپ لئون چهاردهم به نام انسانیت سخن می‌گویند.

آن‌ها باید علناً با هم به تل ابیب بروند و با نخست‌وزیر اسرائیل، کابینه، رهبران نظامی و رهبران شهرک‌نشینان مقابله کنند. با این حال، هر چقدر هم که دولت اسرائیل تلاش کند از این رویارویی طفره رود، این گروه می‌تواند جرقه‌ای از شجاعت را در میان دولت‌های غربی که در تماشای بی‌احترامی به سازمان ملل متحد، تحریف تاریخ و نمایش بی‌شرمانه این نسل‌کشی به جهان همدست بوده‌اند، برانگیزد.